

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΙ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΗ ΟΛΥΜΠΙΤΟΥ

Δυσκολεύομαι. Έχουν ήδη περάσει τρεις μήνες από εκείνη την Τρίτη του Μαΐου που, το σκέφτομαι ακόμα με σταθερό αίσθημα απώλειας και ούτε να το γράψω δεν μπορώ. Εκείνα τα «έφυγε», «χάθηκε», «μας άφησε» και το μη αναστρέψιμο «πέθανε» δεν βγαίνουν για την Εύη Ολυμπίτου.

Το τι έκανε, τι σπούδασε, τι έγραψε, η επιστημονική διαδρομή, τα ενδιαφέροντα και το έργο της αποτυπώθηκαν από συναδέλφους, φοιτητές, συντρόφους. Τα τυπωμένα, εξάλλου, έχουν αυτό το χαρακτηριστικό, μένουν. Κάπου σώζονται. Ο άνθρωπος που είναι, οι ποιότητες που την στόλιζαν και η φωτεινή χαρά που συνειδητά και αυθόρμητα έφερνε μαζί της και έδινε, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να γεννούν αισθήματα συγκίνησης και να τονίζουν το κενό.

Οι ζωές μας είναι γεμάτες συναντήσεις: «οι συναντήσεις, σχεδόν πάντα, κατευθύνουν και προσδιορίζουν την ίδια αυτή ζωή...», έχει γράψει ο Ζοζέ Σαραμάγκου στο *Κατά Ιησού Ευαγγέλιο*. Αποκτά νόημα το πέρασμα μέσα από τα συναπαντήματα. Το καθημερινό, το τυχαίο, το συγκυριακό και αναπάντεχο, εμπλουτίζουν και μπολιάζουν, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Μας στηρίζουν και μετακινούν και αλλάζουν. Στις συναντήσεις ασκούνται δυνάμεις αλληλεπίδρασης, γονιμοποιήσεις.

Οι συναντήσεις μας με την Εύη δεν είχαν το χαρακτήρα της καθημερινότητας. Ήταν διάσπαρτες σε συνέδρια, παρουσιάσεις βιβλίων, σε ποικίλους εργασιακούς χώρους, στην Κέρκυρα· μα είχαν επικοινωνία. Για πρώτη φορά, βρεθήκαμε τον Οκτώβριο του 1990, σε επιδοτούμενο Πρόγραμμα Κατάρτισης στην έρευνα της ιστορίας του Νέου Ελληνισμού που οργάνωνε το Κέντρο Νεοελληνικών Ερευνών του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών. Ήταν ένα πρόγραμμα που συγχρηματοδότησαν η τότε Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ) και η Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας. Στόχος του ήταν η αναβάθμιση νέων ερευνητών, ώστε να ενταχθούν στην αγορά εργασίας, απαντώντας σε πραγματικές της ανάγκες. Η Εύη παρακολούθησε το δίμηνο σεμινάριο που πραγματοποιήθηκε σε ισόγεια αίθουσα της Β. Κωνσταντίνου 48, πίσω από τους ανελκυστήρες, τους μήνες Οκτώβριο και Νοέμβριο.

Για εμένα ήταν από εκείνες τις πρώτες αναγνωριστικές δουλειές, που δεν θα πρέπει να τις υποτιμάμε. Ο τίτλος της δουλειάς ήταν επιμελήτρια, με άλλα λόγια, αντικείμενό της ήταν ο συντονισμός, οι συνεννοήσεις, οι εξομαλύνσεις. Έτσι, μιλούσα με όλους και όλες κάθετα και οριζόντια. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε, άλλα ονόματα έχουν σβηστεί, άλλες μορφές δεν ανακαλούνται με τίποτα, αλλά θυμάμαι τη διαφορά που έκανε η Εύη. Το επίθετο «καλή» ίσως να μοιάζει ουδέτερο ή ανούσιο, μα στ' αλήθεια αυτό ακριβώς «έβγαινε»: καλοσύνη και χαρά της ζωής, σε συνδυασμό με σκέψη και αγάπη για τον άνθρωπο και τη γνώση.

Αργότερα, αλλάξαμε δουλειές: τις τυπογραφικές διορθώσεις του τριμηνιαίου περιοδικού *Σύγχρονα Θέματα*. Περιοδικό «επιστημονικού προβληματισμού και παιδείας», όπως το ίδιο χαρακτηρίζει τον εαυτό του, με κείμενα όχι ιστορικά ή ιστορικού περιεχομένου, διαφορετικών επιστημονικών πεδίων, κοντά στον άνθρωπο και την κοινωνία όμως. Κείμενα με άλλο λεξιλόγιο, με διατυπώσεις διάφορες, με ορολογία σε μετάφραση ή ακόμα αδόκιμη, που δεν συμπεριλαμβανόταν στα ελληνικά λεξικά, ώστε να ελεγχθεί με την καθιερωμένη μέθοδο. Λέξεις της επιστήμης καινοφανείς, πλασμένες ειδικά να πιάνουν αποχρώσεις, να αποτυπώσουν την εισαγωγή

μιας νέας ιδέας, μιας σύλληψης πραγμάτων που μας έκαναν να γελάμε συνωμοτικά, γιατί τις είχαμε ανακαλύψει από την ίδια πηγή. Δύσκολες λέξεις, που μόνο και μόνο που τις προφέραμε δημιουργούσαν ένα παιχνίδι παιδιών που δοκιμάζουν και πειραματίζονται με νέα ακούσματα.

Ο κόσμος ήταν πολύς την ημέρα της κηδείας. Το καθιερωμένο λειτουργικό ολοκληρώθηκε. Ουσιαστικά λόγια, αποχαιρετιστήρια, ειπώθηκαν. Όταν ακούστηκε το «Δεύτε λάβετε τελευταίον ασπασμόν», κανείς δεν κουνήθηκε. Όλοι παρέμειναν στις θέσεις τους μουδιασμένοι. Δεν ήθελαν, δεν ήταν έτοιμοι να δώσουν τον ύστατο ασπασμό. Η πρόσκληση «Δεύτε...», επαναλήφθηκε και δεύτερη και

τρίτη φορά. Ο κόσμος απέμενε ακίνητος. Ο καθένας κλεισμένος στην απώλεια. Την πρώτη κίνηση παρότρυνσης έκαναν οι άνθρωποι με τα άσπρα γάντια που παρακίνησαν, σχεδόν έσπρωξαν τους κοντινότερους. Πολλοί ξέσπασαν σε δυνατούς λυγμούς που μέχρι τότε συγκρατούσαν, όπως-όπως. Ήταν ώρα του φυσικού αποχωρισμού, γιατί η μνήμη δεν θα επιτρέψει τον άλλο αποχωρισμό. Η θύμηση δεν αφήνει χώρο στη λησμονιά. Ο καθένας κρατάει, θα κρατάει την Εύη, όπως ήταν στις συναντήσεις μας μαζί της.

Έλλη Δρούλια
Αθήνα, Αύγουστος 2011

